

رائے محمد خالد ناصر

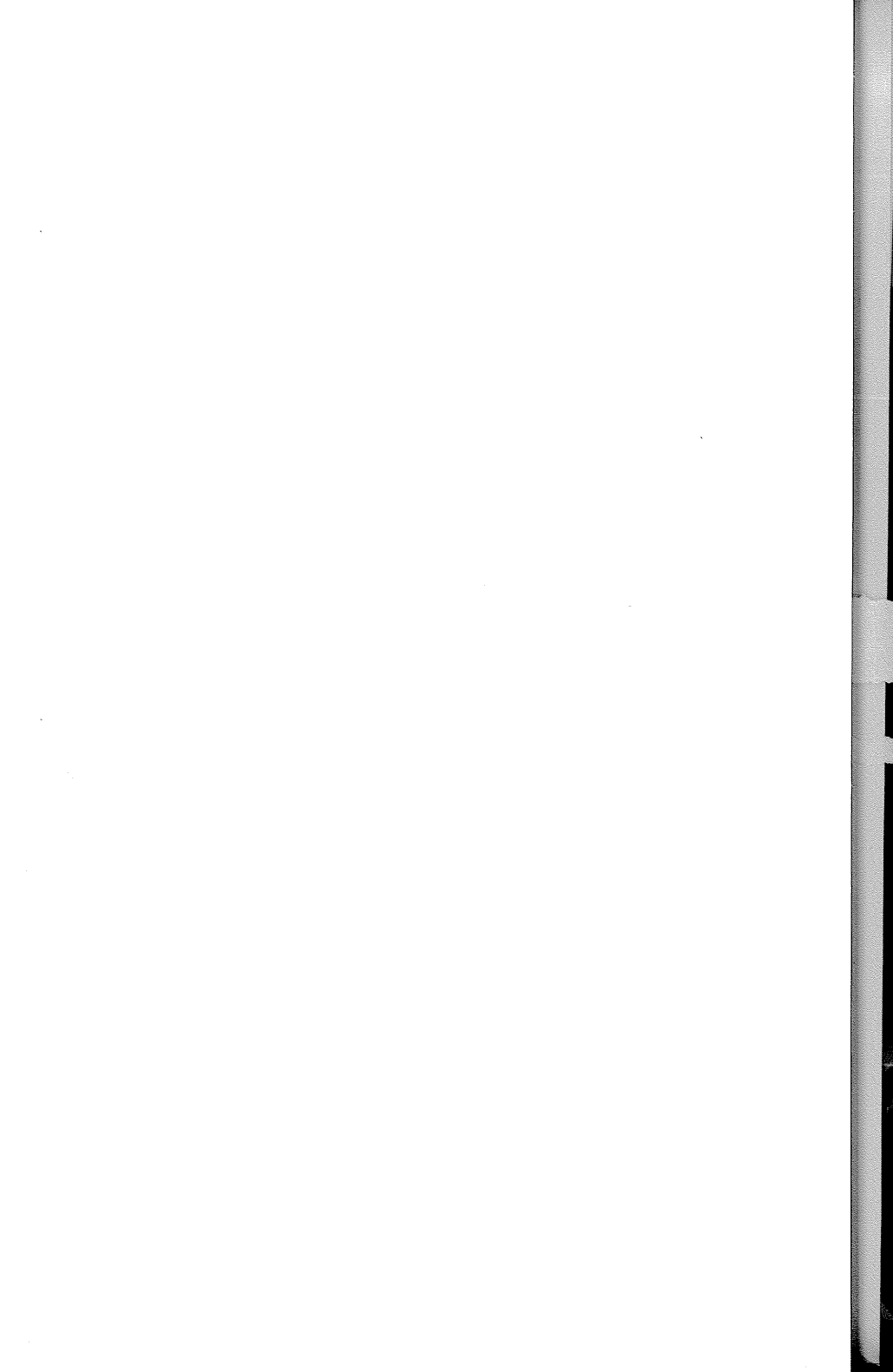
ہیست

ہیست

رائے محمد خالد ناصر

مکتبہ
ہیست

لکھاری دیاں ہور کتاباں:

- ہرکھ شاعری (2010ء)
ہونگ شاعری (2017ء)
ہڈک شاعری (2018ء)
مورتاں کہانیاں (2020ء)

پنجابی غزل

(پنجابی غزل)

پنجابی غزل

لہیت — پنجابی شاعری — رائے محمد خاں ناصر

عبداللہ جی نے نوید حفیظ پریس، لاہور، توں چھپوا کے
سُلایکھ، مدینہ ٹاور، فیروز پور روڈ، لاہور، توں ٹوری۔

پہلی وار	:	نومبر 2022ء
انتلی جھات	:	محمد انور زاہد، امجد علی امجد
مکھ چتر	:	وصی حیدر
ٹائٹل جُوت	:	سُلایکھ
تعداد	:	500
منل	:	700 روپے

HAIT

(Punjabi poetry by Rai Muhammad Khan Nasir)

Copyright @ 2022 - 1st Edition

Printed by:

Naveed Hafeez Press, Lahore.

Price:

Pakistan: Rs. 700.00

ISBN: 978-969-7863-42-6

Sulaikh
bookmakers

printing • publishing • editing

67 2nd Floor Madina Tower 224, Ferozpur Road Lahore.
+ 92 300 44 30 626 sulaikh.books@gmail.com

ہنیرا چان کرن آستے ویلے نون
پک رات دا پدھ تال کرنا ای پوند اے۔
اوسے پدھ دے نال
جیہڑا ہنیرے نون چان کر دا اے۔

پرٹ چھتی

- 11 اوہدی صفت ثنا کیہ آکھاں، صفتاں توں ایں گل اگاں دی
13 جو کجھ اے میرے کول ایہہ سارا حسینؑ دا اے
14 آکھ سو! اوس دوارے تیکر جانا ایں
17 پڑ دانے نوں پیہندارا ہندائے
19 ہس یا راتے رو میں پورا ہونا ایں
21 شاماں پکھیا دینہہ چڑھدائے؟
23 جتھے خیراں اُگیاں ہو یاں
25 چُپ نوں کھا کے جیندیاں واجاں واج نوں کھا کے چُپاں
27 نیندر دے گھر پابلوں سُننے جاگدے نیں
29 پابلوں ویڑھا حد بندائے
31 میں دا مطلب تُوں ہو یا اے
33 جتھوں تیکر پینڈا جاندا ہے
36 چھتے وچ جے چوری نہیوں
37 رات پھرول کے کیہ لڈھا ای
39 سَنکھ وپارتے کھٹی نیندر
41 جے حالات نوں بُوہا کوئی نہیں
43 پیراں نوں کوئی بھُل تاں نہیں نا!

- 45 مٹی رمز اشارا میں آں
- 47 ویکھ لویں تے بھلیا پورا منظر اے
- 51 جنگل بڈھ کے رستے تیکر آگئے آں
- 53 مینوں بھاویں مونہہ تے لے چل ایہہ بھارا میں چایا اے
- 55 کملیا مینوں کر کے شیشہ
- 57 راہ کول پابلوں پینڈا کوئی ناہ
- 60 اوہندے سد نون کیہڑیاں بنیاں؟
- 61 نکل کھاں رنگاں چوں تصویر ہو کے ویکھ تاں سہی
- 63 دل دے اندر سدا سہاگن
- 62 جے ایس رات سویرا ہونا ایس
- 67 سُنھے دا جس گاؤن توں پابلوں
- 69 راتاں رکتھے چن لکاؤنا ایس، جیکر فجر اں مویاں تے
- 71 کیہڑیوں کیہڑا کہتی بیٹھاں
- 73 چل پک ٹور تماشا کریئے
- 75 میتھوں شیشے تک جوگئی اے
- 77 اوہندے باجھوں مر جانوں تے
- 79 جیہڑے گھتھے جین تماشا
- 81 جاندے دل پر تینا کوئی نہوں
- 83 جد وی اکھیں ویہندیں سدھراں مردیاں نیں
- 85 کیہڑی درد کہانی پئے
- 87 ویکھیں نا! اُنجنگی ہو کے
- 89 ساہ دا گل اثناۓ موت اے
- 91 ایہہ جینا دن چار لئی تے
- 93 ٹر پویئے تے آجاندا اے پینڈا پیراں پٹھ

- 95 ایہہ گل پتھرا تے لیک اے
- 97 رکھ کے بانہہ سر ہاندی ستیا، جاگے منظر بولیاں چڑیاں
- 99 بھن کے دانے ونڈا وانا ایس، بیجن ونڈوں ہور ہندوں مڑ
- 101 تیری قسمے ترا بیمار اے جید اے
- 103 جد ایہہ شہر گراں ہندا ہاہ
- 105 پابلوں کڑمی کدھ مرنا ایس
- 107 کون کسے دی بھکھ ونڈا وے کون ونڈا وے پیڑاں
- 109 شیشے وچ آہ جھاکا کون ایس
- 111 پاٹا سین وی ہک تماشا
- 114 مٹی جایا مٹی جوگا
- 115 خالی بانہواں درد پھرواں
- 117 سر توں پیراں تیک کھلارا کر چھڈیا اے
- 119 کملا دل ہن سوچاں تک وی پینڈا کر نہیں سکدا
- 121 اڈدی دھوڑنوں گون توں پابلوں
- 123 توں ہر جانا ای مڑ نہ آکھیں
- 126 اے نہیں بھوکن کتے چھڈیا اے کدائیں کوئی چور ودا اے

نعت

اوہدی صفت ثنا کیہ آکھاں، صفتاں توں ایں گل اگاں دی
سوچ دی اوتھے پیش کیہ جانی، سوچاں توں ایں گل اگاں دی

اول، آخر، ظاہر، باطن استھے اوتھے ہر پک پاسے
بے حد دے اوہ ہاں دے نال اے، حداں توں ایں گل اگاں دی

اکھ دے وس داروگ تاں نہیں نالوں لُوں دامڈھ دیکھے تے مڑ
دس پوندا اے سوہنا دیکھیں، اکھاں توں ایں گل اگاں دی

بھل جا مٹیئے بولن شولن ہنج وی پناں ہیٹھ لکا لا
جھہ نہ پلے ہوٹھ نہ پھرن، گلاں توں ایں گل اگاں دی

کدی میں ہندا کول تے آہندا رات ملاپ دی جبرائلا
ہوٹھاں نال نہ چمٹی تلیاں، ہوٹھاں توں ایں گل اگاں دی

توں جو ناصر اوسے ای در دا منگتا ایں تے بیٹھا کیوں ایں
اکھیں پر نے رُدا کیوں نہوں، راہواں توں ایں گل اگاں دی

سلام

جو کچھ اے میرے کول ایہہ سارا حسینؑ دا اے
میری تے سوچ نوں وی سہارا حسینؑ دا اے

راہب نوں موڑاں خالی تے ہوواں وی جان دا
منگیا سو جتھوں جا اوہ دوارہ حسینؑ دا اے

کر بل نوں کوئی آکھے اوہ منظر پشاں ہٹا
برچھی نوں میں وی آکھاں دلارا حسینؑ دا اے

ڈاچی ایہہ میرے بوہے تے ایویں نہیں بہہ گئی
ککھاں دی گلی اُتے چہارہ حسینؑ دا اے

ناصرین اُنج تاں سارے اوہ پیاسے ای محترم
حُمل ہے جس دا مجرم اوہ پیارا حسینؑ دا اے

آکھ سو! اوں دوارے تیکر جانا ایں
تاں پک پنڈے رستے تیکر جانا ایں

بھاویں واہندے ویہن دی اکھ اج رڑکدا اے
ککھ ہر طور کنارے تیکر جانا ایں

دونہہ چھتاں دی سانجھ اجے سب سا جھا اے
پر جد کدھ بنیرے تیکر جانا ایں

شیشے اگے چپ کھلوتا سوچ رہیاں
کد اس شیشے اولھے تیکر جانا ایں

اڄ سڀني آوي جاويں، مڙ وي اُنڄ
آپاں گل دے ڪارے تيڪر جانا ايس

پير اُڏاؤ واندے ني جو گھڻا اوھ
اُڏيا تے مڙ شملے تيڪر جانا ايس

اڄے تاں جو بن اڪھ نال آن ڪے ٺھاڪيا اے
اڄے تاں ڪڙمے سينے تيڪر جانا ايس

ڪنڻے ڄڻ ڏاواں ڏول ڪھلوتے نيس
اڄ ڪس اڪھ نظارے تيڪر جانا ايس

وڪيھ ڪے اوس مداري الوں وڪيھ لويں
مڪلے دل تماشے تيڪر جانا ايس

بانھه جانا ايس اوڀرے ڪنڊے ھوڻھاں تيڪر
مڙ پڪ پڻگھ ھلارے تيڪر جانا ايس

اڄ ايس چپ دے آھر تاں ڪر بل رنگے نيس
ھن ايس چيڪ چبارے تيڪر جانا ايس

کِنیاں موتاں نتر آؤنا ایں چہرے تے
ویلے اینج بنارے تیکر جانا ایں

رات وی دینہہ دے بھاء وکدی اے وچکیں تے
نٹر فیر گزارے تیکر جانا ایں

بھانڑ دا سر نیواں سر پر ہونا ایں
اگ آخر انگیارے تیکر جانا ایں

باہر گلی وچ ہوکا پھیری آلے دا
کیہ جانے کس ویڑھے تیکر جانا ایں

اوتھوں اگے ناصر جانے تے رستہ
میں تے بس اُس بوہے تیکر جانا ایں

پڑ دانے نوں پیہندا راہندائے
دانا مڑ وی جیندا راہندائے

بھلیاں دا پدھ بول پوے تے
صدیاں تیک سُنیدا راہندائے

رب دی رحمت جتا ہندائے
بندہ جو ورتیندا راہندائے

دُنیا دے جو منگر ٹرے اوہ
اوڑک تیک دھرکیندا راہندائے

نیزے تے بس کے ای پڑھیااے
اُنج قرآن پڑھیدا راہندائے

میں تے کیہ جے توں جاویں تے
بُہا وی منکھیدا راہندائے

یاد تری جد تک نہ آوے
میرا ساہ بھڑتھیدا راہندائے

میں اتھرو نوں کیہ پینا ایں
اتھرو مینوں پیندا راہندائے

میں اوتھے ای، جتھے ہایا
ویلا کھہہ پرتیندا راہندائے

ویکھ بہوے جے ہور کسے دل
اکھ نال دل کسریندا راہندائے

ویلے دی کیہ دساں ناصر
آپے پاڑ کے سیندا راہندائے

ہس یا راتے رو میں پورا ہونا ایں
میں فجراں دی لو میں پورا ہونا ایں

ازلاں توں میں دھوڑ جو اڈدی واندی اے
میری مٹی گو میں پورا ہونا ایں

اے تاں پورا تینوں کردا وانا میں
توں ہن پورا ہو میں پورا ہونا ایں

چیت چیت بہاراں آؤنا ویکھ لویں
رت ونڈنی خشبو میں پورا ہونا ایں

جھٹ پک بھیں کے ویکھ تماشا نظراں دا
جھٹ پک یار کھلو میں پورا ہونا ایں

رات چڑی دے بوہے اگے آگئی اے
رکھیں جھٹ کنسو میں پورا ہونا ایں

اے ایہہ گھانی کدھ کسے دا تھوبا نہیں
پیر اے نہ دھو میں پورا ہونا ایں

میری موت تے گونگے اتھرو نہ بھئی نہ
مینوں پٹ کے رو میں پورا ہونا ایں

جیہڑی ہجر پڑھا وی سور کے اللہ نوں
ناصر نیتیں سو میں پورا ہونا ایں

شاماں چُکھیا دینہہ چڑھدائے؟
فجراں دسیا دینہہ چڑھدائے

میرے ورگی رات جے ہووے
تیرے رنگا دینہہ چڑھدائے

اودلی لاہمیں شام کیہ ہونی
اوتھے دوجا دینہہ چڑھدائے

مکیوں چانن ٹردا اے تے
کربل وچ جا دینہہ چڑھدائے

لوکاں بھانے چاک اے رانجھا
میرے بھاء دا دینہہ چڑھدائے

جتھے رات ہنیرا سپکے
جھکدا جھکدا دینہہ چڑھدائے

شکر اے اج وی میرے پنڈاج
تھوڑا بوہتا دینہہ چڑھدائے

کتھے شام سہاگن ہندی
کتھے مڑ آ دینہہ چڑھدائے

نت رنگدا اے رات لاری
نت پک سجر دینہہ چڑھدائے

ویڑھا پک تے ہو گھر پر
وگھرا وگھرا دینہہ چڑھدائے

رات سویں جے رنج کے ناصر
سُفنے ورگا دینہہ چڑھدائے

جتھے خیراں اُگیاں ہونیاں
اوتھے سدھراں پُگیاں ہونیاں

ایس اڈار دے انبر مٹی
ایہنے حرصاں جُگیاں ہونیاں

مھلاں لِ لِ لے اُسٹل و تے
نیندر دے ناں بھگیاں ہونیاں

میری جڑ کیہ سویاں چکھی
کِنیاں ٹاہنیاں بھگیاں ہونیاں

تیرے کوئی تاں مونہہ تے مارے
ویلیا! راہواں دُگیاں ہونیاں

میرا پنڈا سکنے پاوو
میریاں پیڑاں مگھیاں ہونیاں

لگراں جہیاں سوچاں ناصر
سوچ کوں اج گھگھیاں ہونیاں

پُچپ نوں کھا کے جیندیاں واجاں واج نوں کھا کے پُچپاں
کرتاں کُو چر جیوے بندہ گل وچ پا کے پُچپاں

اوس گلی وچ جا کے سُن لا سارے گنگ بھارے
اُزلوں گونگیاں گنگ وِسارن جتھے جا کے پُچپاں

مڈھ توں لے کے پانداں تیکر دل گونگے دا گونگا
میں عمراں دی تلکن بھوگی جھ تے چا کے پُچپاں

”میں“ بندے وچ بولدی اے جد سُن دیاں اُنت اُجاڑاں
ہس دیاں نہیں مُڑ وارو. واری وین اُلا کے پُچپاں

چُپ بِلے تے سِک چنگیرے واج بِلے تاء ٹھڈے
میں اندر دے بھانہڑ سِکے چلھے ڈاہ کے چُپاں

اَنگ اَنگ اوہدا بولدائے جد شیشے توں جھ لے کے
پک پک مصرع سُنڈیاں نیں مُڑ نیڑ بنا کے چُپاں

جد وی بولے عشق دی بولی مٹی تد پرنیوے
مُڑ تاں نچدیاں ویکھیاں نیں میں ڈھول وگا کے چُپاں

اَت بلارا تھر تھر کنبدائے اپنے منگر کھلو کے
اَت بلارے اَلوں ویکھن جد نجھا کے چُپاں

چُپ دے سئے جیہے آسرے ہندے چنگیاں بھناں درگے
مُڑ وی جیندے نیں مر جانے روگ کھڑا کے چُپاں

کیتی تھہ نہ آوے آکھن عُمر اے دے پچھتاوے
ورلے سَکھ ہڈھاوَن اتھے ساک بنا کے چُپاں

کیہندی ٹور دے پیر اُلکین بھُمل جنڈ کریاں
کیہڑا ٹریا اے ویکھیں ناصر سینے لا کے چُپاں

نیندر دے گھر پابلوں سُننے جاگدے نیں
مڑ راتاں دے مونہہ تے ہاسے جاگدے نیں

پک واریں اوہ پنڈ کئیہ آیا اج تیکر
کِنیاں گلِیاں کِنے بوہے جاگدے نیں

چور نوں ٹُخّر کتا بھوک کے دسدائے
کیہڑے کیہڑے سُتے، کیہڑے جاگدے نیں

ٹور کسے دی جدوں ہلارا جھوٹدی اے
پک پک پیر تے کِنے قسے جاگدے نیں

اوتھے اوتھے اوویں اوویں دینہہ چڑھدا
جتھے جتھے جد وی سٹے جاگدے نیں

میرے چار چوفیرے یار دی صورت اے
اج کل میرے چارے پاسے جاگدے نیں

ادھیوں ڈھلدی رات ایہہ آکھیا ویلے نوں
ایہناں دا کیہ کریئے جیہڑے جاگدے نیں

کربل آلیے راتے اوووں ویکھ تاں سہی
اوتھے وڈے نکلے سارے جاگدے نیں

جھٹ پک ہوو توں سٹا رہو مڑ ویکھ لوں
اکھ اُگھڑے تے کوں تماشے جاگدے نیں

درد سنوا کے سوں لینا وی ترلا ای اے
اے تاں پر ایہہ ناصر کڑے جاگدے نیں

پاہوں ویڑھا حد بندائے
مڑ جا روڑا کدھ بندائے

تیلا تیلا جُو کے وی تے
بندہ ڈولدی لد بندائے

انکھ دا لنبو پاہوں تیتا
بن دا بن دا ٹھڈھ بندائے

ویکھ کے تینوں سنہلن تیکر
چوکھا سارا پدھ بندائے

حالی رنگاں اولھے بیٹھاں
دیکھو منظر کد بندائے

لاش توں کھونویں پرچھاواں تے
مڑ ہستی دا رد بندائے

اپنے آپ چوں آپے نکلے
بندہ، بندہ تہ بندائے

کیوں بھئی اوہنوں کیوں نہ دیکھاں
اوہنوں دیکھن جد بندائے

میںوں پورا حصہ دیوو
میرا میں وچ ادھ بندائے

رُس کے ٹریا جاندا ای ناصر
تیرا مگروں سد بندائے

میں دا مطلب تُوں ہویا اے
تد چُکھے وچ دُھوں ہویا اے

ہر پک اَل کنڈ کیتی اے تے
تاں تیرے ول مونہہ ہویا اے

میں پک سکھ دا ساہ ہندا ہاہ
مڑ ایہہ ہوون جُوں ہویا اے

کنڈھی یاد دا چیترا چڑھیا
پنڈا لُوؤں لُوں ہویا اے

جوں میں شوق دا رستہ ملیا
سو سو میل گزروں ہويا اے

میں مٹی دا ایہندھا مطلب
میرا ہون گھروں ہويا اے

جتا بھکھ توں پاسا وٹیا
اونان نیڑ سگوں ہويا اے

رت اگھڑی کہ اکھ اگھڑی اے
کچھ تاں نیندرنوں ہويا اے

جاندى رات نوں میل لا ناصر
کدھرے ککڑوں گھوں ہويا اے

جھوں تیکر پیڈا جانداے
اوٹھوں تک ای رستہ جانداے

سولی سکھ دا اولھا اے پر
سولی نیڑے کبھڑا جانداے

اج نیں ساریاں رتاں میریاں
تیرا میتھوں پچھیا جانداے

اوس گلی دا ہو راہنداے
اوس گلی اج جیہڑا جانداے

سر دا بھار جے پیر نہ جھلن
مڑ تاں چھت بنیرا جانداے

کنڈ کرے جے رُت پھلاں نوں
میرا ساہ کیوں ٹنکيا جانداے

کچیاں کدھاں کولوں پک دینہہ
جاندا جاندا بوہا جانداے

میں کڑے توں اگے آں یا
دل کچھڑوہنواں ٹریا جانداے

جے میں بوہا بھیڑ لوں تے
میتھوں واء دا ہلّا جانداے

کوئی اڈیک کھڑا کے ٹریا اے
جشہ مگروں ویہندا جانداے

اکھ ایچ کیہنے ریت نیہڑی
دل سینے وچ ڈُدا جانداے

اوہندی یاد جے آ کھڑکاوے
بوہا کھولن ویڑھا جانداے

حرص ای ٹوری واندى ناصر
جتھے جتھے جھیڑا جانداے

چھٹے وچ جے چوری نہیوں
راجھا ملے ضروری نہیوں

سُن او بھائیآ! تینوں دساں
وچھڑ جانا دُوری نہیوں

لوڑے تیری میں مجبوری
توں میری مجبوری نہیوں

بندہ ویکھ کے وَر چگدی اے
غیرت انھی مُوری نہیوں

ناصر بالن بال ہڈاں دا
ڈھڈھ ای عام تندوری نہیوں

رات پھروں کے کیہ لڈھا ای
کالا بول کے کیہ لڈھا ای

بوہیوں باہر وی آپ کھلاّ ایں
بوہا کھول کے کیہ لڈھا ای

ہاں نی جندے! راہ جانڈے دا
مٹی پھول کے کیہ لڈھا ای

ننگے رُکھ نوں چڑیاں آکھن
چوکھا ڈول کے کیہ لڈھا ای

میتھوں اچ منصور وی چُکھیا
سدھیا بول کے کیہ لڈھا ای

لکھوں ہولا ہویا وانا ایں
مینوں تول کے کیہ لڈھا ای

گج دے امرت رس اچ ناصر
نگ نوں گھول کے کیہ لڈھا ای

سکھ و پار تے کھٹی نیندر
خواباں دی اے ہستی نیندر

بھکھ دی پک عذاب اے وکھرا
ساری رات میں چچی نیندر

مر گئی شام دا صدقہ کاہدا
ایویں وار کے سستی نیندر

رُت جے پاسا پرتے تے مُڑ
کل ساوی، اَج کھٹی نیندر

اُس دینہہ نوں کیہ حشر جگاؤنا؟
جیہندی قبر چا کھٹی نیندر

اَکھ نَکھٹی بھوگے اتھرو
جُتے کڑے کٹی نیندر

اَپنے وچوں لگھ تاں بیٹھاں
مُڑ نہ واہی وٹی نیندر

سک دی تاہنگ جے بچ کھلووے
بَنھے کپھڑی پٹی نیندر

ویلے جد وی بندہ چھانکيا
پاہلوں مڈھوں پٹی نیندر

مُڑ اَج پِنڈے ڈھوڑ و ڈھوڑ
مُڑ اَج گھٹيو گھٹی نیندر

میں نھیرے دا بھیت کیہ منگیا
راتاں منگ لئی چٹی نیندر

ہجر اوہ ساہن ایں ناصر جیہنے
ساری رات تڑٹی نیندر

جے حالات نوں بُوہا کوئی نہیں
مُہ گل بات نوں بُوہا کوئی نہیں

میںوں میرے وچوں کڈھو
میری ذات نوں بُوہا کوئی نہیں

میں اوہ اکھر جیہندے لیکھ دی
قلم دوات نوں بُوہا کوئی نہیں

اوس تھڑے دے ولگے وچ آں
جیہندی گھات نوں بُوہا کوئی نہیں

رُوں تے چوئی ہکو جھورا
اَج کل پات نوں بُوہا کوئی نہیں

کیہندی اَکھ حیا دا مندر
کیہندی جہات نوں بُوہا کوئی نہیں

نیلی نیندر کوہواں کتھے
کالی رات نوں بُوہا کوئی نہیں

ایہنوں دھی دا بابل آکھو
ایس اوقات نوں بُوہا کوئی نہیں

لات منات نیں گونگیاں کدھاں
لات منات نوں بُوہا کوئی نہیں

چُپ دا اولھا سر چڑھ بولے
بھاتو بھات نوں بُوہا کوئی نہیں

اَت اوہ گھپ ہنیرا ناصر
جس کم ذات نوں بُوہا کوئی نہیں

پیراں نوں کوئی بھل تاں نہیں نا!
منزل پدھ دا مل تاں نہیں نا!

منظر نوں ہُن کیہڑا آکھے
رنگ دی جڑ نیں گل تاں نہیں نا!

ویلا پٹی بنھ چھڈا اے پر
بندے جانڈے گھل تاں نہیں نا!

اُنج تاں اج وی چیتڑ ساوا اے
پر اوہ اگلے تُل تاں نہیں نا!

تیرے جہیا چن لگدا اے پر
تیرے جہیا بلکل تاں نہیں نا!

موئی حیاتی پٹ پٹ آکھے
میں اُنج موت دا مُل تاں نہیں نا!

آس کھڑے تے ساہ کھڑدا اے
اُنج ایہہ ساہ کوئی پھُل تاں نہیں نا!

انبر جھولی چھنڈے وی تے
تارے جانڈے ڈُلھ تاں نہیں نا!

ویکھ توں اوہنوں جھک کے ناصر
تینوں ایڈی گھل تاں نہیں نا!

مٹی رمز اشارا میں آں
لیھو پیگھ، ہلارا میں آں

میتھوں اگے سوچو کیہ اے؟
میتھوں پچھے سارا میں آں

میرے اج نوں کنڈ دا مطلب؟
کل دا وی تاں کارا میں آں

طور نوں بلی دسیا نہیں چا
کس کس اکھ توں بھارا میں آں

آس ہک مینوں نت آہندی اے
بے چارے دا چارا میں آں

حشرا! توں اُنج آکھو کیہ ایں
اپنا آپ ستارا میں آں

میری بھلیا کیہڑی چُکھنا ایں
ریت تے ڈُلھیا پارا میں آں

دل نوں اکھ نہیں ڈُبن دیندی
اکھ دا پانی وارا میں آں

گن وی جیہندی ہوں تے بولیا
پاہلا اوہ ہنگارا میں آں

واہندے ویہن نوں کہینے دسیا اے
ویلا ریت کھلارا میں آں

ناصر جھٹ ہک پاسے ہوویں
اپنا اج ونگارا میں آں

دیکھ لوں تے بھلیا پورا منظر اے
بندہ، دریا، چھیاں، روندہ باندر اے

میں مٹی آل امبر میرا مسئلہ نہیں
میرا مسئلہ اگنا میرا اندر اے

پک تاں میتھوں رات وی کٹھی نہیں راہندی
خاب اڈاری آلھنا کڑی نیندر اے

ریتاں بھج کے مگروں جیہوں رلدیاں نیں
شوق تروٹی اوسے ای جج دا نینگر اے

کدی تاں پوٹے بھن کے گن توں مینوں وی
کدی تاں توں وی آکھ حساب برابر اے

ویکھ لویں اوہ پک دینہہ سر پر آؤنا ایں
جیہڑے دینہہ دی پک پک پل نوں گھاہراے

ویہندیاں وتنا مونہواں اکوں سارا دینہہ
کملا اے یا کسے وساہ دی اودر اے

کس بلایا کھوہ دی چُپ نوں ٹنڈاں چوں
کیہنے مالھ نوں دسیا پانی جھانجر اے

سوچ کے بولیں آکھی گل پئے جاندی ہی
پگ ایہہ نہیوں میری ماں دی چادر اے

لگراں بھوئیں ول اڑ اڑ ویکھن، لگدا اے
داء دے پیراں تھلے ساوا پتر اے

ستویں پچھیا وار و وار بھراواں توں
ابے نوں کیوں بندے آہندے اوتر اے

پک تاں اوہنوں پٹنا بے پرواہیاں دا
دوجا اُتوں چت وی میرا کنجر اے

بھوئیں دا اولھا نہ وی پانی لاہوے تے
دس چھڈدا اے کتھوں کتھوں کلر اے

اُکھیں کول تاں پدھ اے پانی تیکر دا
مینوں لگدائے پانی پٹھ سُمندر اے

کرہل تیکر موت دا مطلب موت ای ہاہ
کرہل پچھوں موت حسینئ لنگر اے

چُپ دا کھٹیا جدوں بئارا بندا اے
مُڑ حشراں دا سدّ وی اوہندی گونجر اے

اُکھ یقین دا بوہا مل کھلوتی اے
دل کڑما پر جتھوں جتھوں منکر اے

پانی کولوں پچھیں پانی دسدا ای
کیہڑی ڈھاک تے کیہندے ناں دی گاگر اے

توں دھرتی توں منگ جے منکن آؤندا ای
آج وی دھرتی کول کوئی تھوڑا امبر اے

ہور تماشا یار مداری ہور کوئی
تیرے کول وی میرے ای گھر دی گھمبیر اے

ویکھ کے مینوں ہونی آکھیا ویلے نوں
ایہہ تاں ساہنواں سدھا اُوبا ناصر اے

جنگل ہڈھ کے رستے تیکر آگئے آں
اوہنوں لے کے اپنے تیکر آگئے آں

شینہہ یاسپ اے ہن بس اندروں ویکھنا ایں
بند گلی دے بوہے تیکر آگئے آں

تاریاں آکھیا راتے بھیڑیے بوہا لاہ
چیوندے مردے لاہندے تیکر آگئے آں

جھتوں تیکر جا سکدے ساں دسو کھاں
اسیں بھلا کیہ اوٹھے تیکر آگئے آں

ہُن ایہہ کوڑ مکوڑے اولھے سٹ پرانہہ
ہُن تاں بھیریا شیشے تیکر آگئے آں

تھوڑا سہی پر مونہہ پک دو جے الے ہاہ
تاہیوں تے پک دو جے تیکر آگئے آں

شکر اے میرے ساہ ا جے کجھ باقی نیں
شکر اے موتے تیرے تیکر آگئے آں

ہوٹھاں تیکر ویکھو کدوں لیوندا اے
جھکدی ٹور دے جھا کے تیکر آگئے آں

لکھاں چھل نون مار کے تھاپی آکھیا ایہہ
اکھ اگھیڑ کنارے تیکر آگئے آں

حشر دے پیریں چھنکدی جھانجسُن تے سہی
من جا یار تماشے تیکر آگئے آں

اگے ڈر نال کدھ ہائی سا جھی ناصر ہن
اللہ بھاویں ویڑھے تیکر آگئے آں

میںوں بھاویں مونہہ تے لے چل ایہہ بھارا میں چایا اے
کل پک سوچ دے ہتھیں پے کے تینوں یار بچایا اے

یا تاں سگواں مال ہٹا چا یا مڑ گھرا اگیرے ٹور
تیری دنیا وچ میں ربا اپنا آپ کھڑایا اے

ویلیا! ہولی ہولی کر کے اوہنوں چونڈی جانا ایں
نہ ہوون دے جھے وچوں تینوں جہیں چھڈایا اے

کون ایں رات نوں اگے لا کے میںوں لہدا واندا اے جو
کون ایں سرتے بانہہ سو، جہنے بوہا آ کھڑکایا اے

کیہ دساں میں تیرے ٹریاں کِنیاں ہٹیاں پَنیاں نیں
کیہ دساں میں بال ہک ضدی جھٹ اوہ کویں ولایا اے

آپے بولن جیہڑے ربا رنگ وی سگویں اوہا دیہہ
میں وی اپنا، یار جہیا ہک سگواں بُت بنایا اے

پیو دادے دی پگ کئی تے سر ہک کھد و لیراں دا
کدھ دے شیشے وچ جدوں میں اپنا آپ نجھایا اے

میں وی رات دی جھیتڑ وچوں چڑھدا سورج یا ڈٹھا
میں مڑ آن دُہائیاں دتیاں میرے کول ہک سایا اے

اکیوں دیہہ نہ لوریاں ناہر حشر بھلا کوئی سونا ای
اوہنوں نیندر کتھوں آوئی جیہنوں موت جگایا اے

کملیا مینوں کر کے شیشہ
بیٹھا ایں ہُن ہر کے شیشہ

میرے موزہ تے ماں دیاں اکھیں
میں کیوں ویکھاں ڈر کے شیشہ

مینوں آکھے سوہنا کیڈا اے
اپنے اگے دھر کے شیشہ

دیکھ تماشا دیکھ کے مینوں
پتھروں پانی، کھر کے شیشہ

مینوں ہن جو مرجی آکھو
میں آیا ہاں جر کے شیشہ

مڑنہ بھیں کے آپ نوں لدھا
جئیں ڈٹھا اکھ بھر کے شیشہ

ہُن تاں بھیڑیا لہہ جا مگروں
ناصر پھدھیا اے مر کے شیشہ

راہ کول پاہلوں پنیڈا کوئی ناہ
میں اُنج ہاہ پر اینا کوئی ناہ

کدھاں مینوں گھر دتا اے
نہیں تے میتھے بوہا کوئی ناہ

ہڈوں وی توں کلا کوئی ناہیں
بس ایہہ میرا چہرہ کوئی ناہ

امبروں سد سُنیدے ناہیں؟
امبر ایڈا اُچا کوئی ناہ

دیکھ کے تینوں ساہ آؤندائے
کم تاں مینوں ایڈا کوئی ناہ

تیری مٹی میرے سر کیوں؟
توں جد مینوں پھدیا کوئی ناہ

موت نوں مونہہ تے لے تاں آیا ایں
اُنج توں مینوں دَسنا کوئی ناہ؟

میرے سدّ کھڑا چھڈے نی
آکھ کے بس ایہہ، سُنیا کوئی ناہ

میرے ہاں تے پیر ہاہ اوہندا
ٹُریا جاندا، ٹُردا کوئی ناہ

پھل خشبو ہاہ اودوں تیکر
ویلے جد تائیں سَنگھیا کوئی ناہ

جنت دا میں دینے دار آں
میرے کول تماشا کوئی ناہ

اکھ دی ناصر سوہہ نہیں دیندا
دل کول قسے دوجا کوئی ناہ

آکھ سو ناصر رونا کاہدا
گھر ہاہ اپنا، جانا کوئی ناہ

اوہندے سد نوں کیہڑیاں بنیاں؟
ایتکیں پدھ نوں کیہڑیاں بنیاں؟

کھلی کھلوتی بھوئیں تے آ پئی
ویٹھیا کدھ نوں کیہڑیاں بنیاں؟

میری کیہ اوقات میں پُچھاں
اس بے حد نوں کیہڑیاں بنیاں؟

آدم وی تاں سوچدا ہوسی
میری جد نوں کیہڑیاں بنیاں؟

ڈولدے ٹورے پُچھن ناصر
کڑمی لد نوں کیہڑیاں بنیاں؟

نکل کھاں رنگاں چوں تصویر ہو کے ویکھ تاں سہی
سفر دے خاب دی تعبیر ہو کے ویکھ تاں سہی

نظر نظر چوں دُعاواں نوں خیر ڈھین پئے
فقر دے شوق دی تدبیر ہو کے ویکھ تاں سہی

طلب ہے جو وی اوہ تیرے دوالے آ باہسی
طمے دے پیراں نوں زنجیر ہو کے ویکھ تاں سہی

کدی تاں سیک توں بھانجھڑ وجود اپنے دا
جے زہر وی ایں تے اکسیر ہو کے ویکھ تاں سہی

مُر اپنی ذات دے حرفاں دا بولنا دیکھیں
سے دی سوچ تے تحریر ہو کے دیکھ تاں سہی

اُنج ہئی تاں اوکھا ای ناصر سواد دکھرا اے
توں اپنی آپ ای تفسیر ہو کے دیکھ تاں سہی

دل دے اندر سدا سہاگن
ہر پک سدھر سدا سہاگن

کیہڑے خاب کھڑائی وانا این
تیری اتھر سدا سہاگن

دُھپ دے سہرے جنجاں تیکر
چھاں دی چادر سدا سہاگن

کیہندی کربل شام نہ دُٹھی
کیہندی ڈیگر سدا سہاگن

دل نوں جس جگراتا کیتا
اوہندی نیندر سدا سہاگن

آوی جاوے بھاویں 'اوه' پر
کڑمی اوور سدا سہاگن

جیہڑی بھاگئی من سائیں دے
اوبا ناصر سدا سہاگن

جے ایس رات سویرا ہونا ایس
مُڑتاں توں وی میرا ہونا ایس

میں ہونا ایس اپنے اولھے
روندا چار چوفیرا ہونا ایس

میںوں جیوندا رکھن دے لئی
میرا مرن بیترا ہونا ایس

پک واریں من ویکھیں دل دی
مُڑ کے حال جو تیرا ہونا ایس

ایویں کسے نہیں تینوں سدیا
اوتھے گھپ ہنیرا ہونا ایں

توں وڑنا ایں ویڑھے میرے
مڑ ہر کدھ ہنیرا ہونا ایں

جتھے ڈُپیا ساں میں اوتھے
اج وی گھُسن گھیرا ہونا ایں

موت دے ویڑھے تیرا ناصر
جوگی آلا پھیرا ہونا ایں

سُفنے دا جس گاون توں پاہلوں
چُھیا ہاہیا ساون توں پاہلوں

دھاگا دھاگا جوڑیا جُشہ
پاٹی سوچ ہڈھاون توں پاہلوں

وتر بھوئیں کول اولھا کوئی نہوں
سوچ لوئیں بی پاون توں پاہلوں

عشق نگر دی راہ توں چُکھ لا
دوزخ ٹپنا ای جاون توں پاہلوں

ویلیا! کہو ہرکھ اے تیتھے
کوہ چھڈدوں تڑفاؤن توں پاہلوں

میں مک جانا ای رج کے مینوں
دیکھ لا اج ورتاؤن توں پاہلوں

پگ وی بھائیاستی نہیںوں
منگدی او سر! دھون توں پاہلوں

آپ نوں میرے وچوں کڈھ لا
شیشہ یار دکھاؤن توں پاہلوں

ویلا میرا بانہہ بیلی ہاہ
تیرے اکھ پرتاؤن توں پاہلوں

میں تے ناصر ہاہے تاں پورے
تیرے در تک آؤن توں پاہلوں

راتاں کتھے چن لکاؤنا ایں، جے کر فجر ایں موئیاں تے
دینہہ دا چاؤنا کیہنے چاؤنا ایں، جے کر فجر ایں موئیاں تے

موئیاں مڑاں دے ویڑھے دا بوہا ٹپن سوکھا نہیں
سورج وی مڑ مر کے آؤنا ایں، جے کر فجر ایں موئیاں تے

بنھ کے پک سویر دا پلے موت سواؤندی نیندر نوں
کیہنے جاگنا کیہنے سونا ایں، جے کر فجر ایں موئیاں تے

تیتھے ای مڑ کڑکنا بدل تیتھے ای وس جانی اگ
توہیں رات نوں سدوں ہڈاؤنا ایں، جے کر فجر ایں موئیاں تے

سوگ دا کھاج اے چھند اچوڑا نیترے نال مدھانی وی
آساں کتھوں ریٹھکا پاؤنا ایں، جے کر فجر ایں مویاں تے

نوںہ جے ماس توں وکھرے ہوں کوہڑے ہو کے مردے نیں
شام نوں سفنے آن ڈراؤنا ایں، جے کر فجر ایں مویاں تے

درد سُریلے جتے وچوں آس آکھے تے بولدے نیں
چڑیاں کیہنوں گاؤن سناؤنا ایں، جے کر فجر ایں مویاں تے

رات دی پھدی بھگھ دے مونہوں کڈھ کے سورج نا صر جی
سکدے دینہہ نوں گہنیں پرتاؤنا ایں، جے کر فجر ایں مویاں تے

کیہڑیوں کیہڑا کیتی بیٹھاں
رستہ ویرٹھا کیتی بیٹھاں

ٹور مری تے پیر کسے دے
ڈھیر نیڑا کیتی بیٹھاں

اج مہینڈال سیہاتا اے میں
چھل نوں بیڑا کیتی بیٹھاں

ہیر حرص توں ساویں تلسی
رانجھا کھیڑا کیتی بیٹھاں

سیک پنا کجھ پکنا کتھوں
اُنج میں پیڑا کیتی بیٹھاں

تینوں رنج کے دیکھن دا میں
اکھ نال جھیرا کیتی بیٹھاں

کل پک اولھا سہی پر ناصر
اج میں جیہڑا کیتی بیٹھاں

چل پک ٹور تماشا کرے
یار دے بوہے اگوں لگھیے

جئے وچ تریڑ پک جاگی
جندے! کیہڑا گاڈھا گڈھیے

انبر سارا پڑھ بیٹھاں
راتے ہن کیہ اڈن اڈیے

ٹپ آوندی اے وٹھ دلیجوں
لگدیاں توں وی حال جے پکھیے

گن مینوں پر گن تاں پورا
آ مر! بھیں کے ڈھوں لگیے

گھور ہنیرا مگرے بھجدا اے
کدی نہ بھج ٹٹانا پھدھے

اپنا ننگ لکائی رکھاں
اینا گوت تاں اُن چا کڈھے

رتا! ایہہ کوئی سوکھا تاں نہیں
بتا جیویئے، اونا مرے

آ جھٹ کول کھلو کے دوویں
بلدی رات دا چانن جریے

پانی ساہن مرینا ناصر
پانی وچوں دریا کڈھے

میتھوں شیشے تک جو گئی اے
مورت سگوس تیرے جیہی اے

چونہ انگلیں وچ ریت حیاتی
مٹھ دے وچ وی بھوسیں تے پئی اے

پتھر وی جے ویکھ لوے تے؟
میں اوہ صورت دل تے سہی اے

رات نہ جاگی سرگھی تیکر
کول مرے اُنج سستی رہی اے

کسے تاں جھونگا منگیا ہونا ایں
ساہنواں دے نال موت جو ڈھسی اے

توں ایں جاگدا سُفنا میرا
ایہہ گل مینوں نیندر کہی اے

رات دی چپ دا اولھا جیہندا
بولدا دینہہ وی اوہندے لئی اے

پک پٹے وچ ساری کدھی
اکھ دا پانی اِنج دی کہی اے

چارے رُتتاں ڈھاہ کے ناصر
پنجویں رُت اُسارنی پئی اے

اوہندے باجھوں مر جاندوں تے
ہو جانا ہاہ کر جاندوں تے

بوہا تیرا راہ نہ ڈکدا
بوہے الوں گھر جاندوں تے

پتھرا! پانی ہونا ہاہ توں
ڈُبدوں نہ جے، کھر جاندوں تے

سو دریا دا وارث ہندوں
یک سمندر تر جاندوں تے

اوتھوں اگے رستہ ہایا
جے منزل تیکر جانداں تے

شکر اے تینوں یاد نہ آیا
میںوں وچے ہر جانداں تے

مڑ تاں ناصر کس مرنا ہاہ
اپنا آون بجر جانداں تے

جیہڑے گھتھے جین تماشا
جاگدے، سٹے جین تماشا

ہک تلی تے موت مداری
دوجی اُتے جین تماشا

اگر پچھڑ آسے پاسے
ہلکے کتے، جین تماشا

پھل جیندے نیں سکھ ٹاہنی دے
ٹاہنیوں گھتھے جین تماشا

پڑاں آلے رَہے چُجے
درد وگتے جین تماشا

اپنے آپ نوں ہر کے ناصر
ورلے جتے جین تماشا

جانڈے دل ٲرتینا کوئی نہیوں
کلی اکھ دا جینا کوئی نہیوں

اپنے باہروں جھاتی چھڈدے
نہیں تے وچ رہوینا کوئی نہیوں

عشق دہلجوں ٹٲ آیا اے
لگیاں اج لگینا کوئی نہیوں

میں جھٹ دُنیا چھڈ کے آیاں
میتھوں فیر اوینا کوئی نہیوں

مینوں دُکھاں بولا کیتا اے
مینوں سکھ سنینا کوئی نہیوں

ساہوا! ہن توں رب نوں سوئپیوں
میتھوں آج اُڑینا کوئی نہیوں

کدھ وچکارلی ڈھائی تے بیٹھا ایں
پاٹا ویڑھا سنینا کوئی نہیوں

’میں‘ نوں مار کے شوق وہاہیا ائی
ناصر جھٹ منکھینا کوئی نہیوں

جد وی اکھیں ویہندیاں سدھراں مردیاں نیں
آساں باجھوں کون نیں جیہڑیاں جردیاں نیں

اوہناں کھوہواں کولوں گچھ وی مگدا نہیں
جناں وچوں ٹینڈاں پانی بھردیاں نیں

جیہڑے پاسے دل ای جوہنا، اگے لگ
ایہہ رُتاں تے ازلوں تیریاں بردیاں نیں

یار دی بھینی آلوں نوٹ کے ویکھیاں وی
نال ایمان دے دوویں اکھیں ٹھردیاں نیں

اج کسے نوں رنج کے جھٹ پک ویکھیا اے
اج توں میریاں اکھیں چُجڈیاں سردیاں نہیں

جھگیاں کول جے کدھاں نہیں تے کیہ ہو یا
کدھاں دل تے ویڑھے سوڑے کردیاں نہیں

کدی کتے کجھ منکن بجن آؤندے نہیں
نت نت ناصر کدوں گھٹاواں ورھدیاں نہیں

کیہڑی درد کہانی پئیے
رات، یا رات دی رانی پئیے

چن گھسمیلا رات وی میلی
شام نہ جے مرجانی پئیے

جو بنا ہوش کھرائی وانا ایس
آ جا اکھ مستانی پئیے

روگ نویں دامڈھ بھجداے
جد وی پیڑ پرانی پئیے

اُٹھ پہاڑ دا گھاٹا انگے
چل دریا دا پانی پئے

سوتر ننگ پڑگا ناصر
تند پئے یا تانی پئے

ویکیں نا! اُنج ننگی ہو کے
کیہ لڈھا ای پیڑے رو کے؟

میں اکھیں نوں اتھرو دتے
کڑمی یاد نوں لہو اچ دھو کے

ایس ثبوتا کتھوں ہونا ایس
پرتیا اے اچ بوہا ڈھو کے

بوہڑیں! ویلا لئی جاندا ای
بھیڑیا! میتھوں رتتاں کھوہ کے

سورج سکنے پایا ہو یا اے
کہندیاں زلفاں کل دا دھوکے

ولے اُپڑ جیوں واہیا
میرے نال ای مینوں جو کے

بولدی او، پر نقش بنایاں
بہہ نہیں رہی دا مٹی گو کے

آ! دریا دا پانی پیے
آپو اپنی اکھوں چو کے

مرن وی پک تماشا ناصر
ویکھیں تاں ہاہ جھٹ کھلو کے

ساہ دا کُل اثاثہ موت اے
پُھل دے مونہہ تے پاسا موت اے

نہوں سیہاتی تے میں دَستاں
تیرے ہتھ اہ کا سا موت اے

سوچ دی چڑھدی لاہم سویرا
ایہندا لاہندا پاسا موت اے

ہوند تے ”میں“ دی کدھ اے سا جھی
ہوند نوں ”میں“ دا جھاسا موت اے

شام دے بھار دا دینہہ کیہ دے
کڑما ماسا ماسا موت اے

پک تاں رات دا جھاگن ناصر
اُتوں چن اکو اسا موت اے

ایہہ جینا دن چار لئی تے
تھوڑا نہیں اُنچ پیار لئی تے؟

تیرے وچ سو بکھا نچسی
توں پک 'میں' بس مار لئی تے

میری بھلا مڑ نبھنی کوئی نہیں
گلیاں توہیں گزار لئی تے

سوچ کھاں بھلیا توں کوئی رب ایس؟
میں وی نیوے دھار لئی تے

کل تاں راتے چودھویں نہیوں
چن ایہہ گل وسار لئی تے

اکھ توں دیکھیں ڈھاہنی نہیوں
دل جے کدھ اُسار لئی تے

جتھے میں آں پاہوں تُوں ایں
کافی نہیں اِتار لئی تے

کیہ کچّا کیہ پکا ناصر
ٹھلنا ہووے یار لئی تے

ٹُر پویئے تے آ جاندا اے پنیڈا پیراں پیٹھ
نہیں تے دھوڑ وی کھا جاندا اے پنیڈا پیراں پیٹھ

جاگ او بھانیا ویکھ اُٹھی کے جاندی رات نوں ویکھ
کیہ کیہ مار مکا جاندا اے پنیڈا پیراں پیٹھ

لے آیا اے کڑما اتھرو مویاں متراں تائیں
مطلب کدھی لا جاندا اے پنیڈا پیراں پیٹھ

سچ دی راہ تے ٹُر یا ہو یا سچ دی چھاویں ٹُر دا
دُھپ دا بھارا چا جاندا اے پنیڈا پیراں پیٹھ

دل آکھے تے اڈدا جاوے پیریں پیراں اگیرے
ٹور نوں شوق بنا جاندا اے پینڈا پیراں پٹھ

گھر الے جے مونہہ ہووے تے فیر تھکیواں کوڑ
ککتھوں ککتھوں آجاندا اے پینڈا پیراں پٹھ

ٹردے پئے نوں سد لوے جے اٹھل بھاندے کوئی
میتھوں ہتھ چھڈا جاندا اے پینڈا پیراں پٹھ

بول پوے تے ناصر بھیریا ہٹ صرافاں تُلدا
نہیں تے بھنے بھا جاندا اے پینڈا پیراں پٹھ

ایہہ گل پتھر اُتے لیک اے
موت دی رونق ساہواں تیک اے

اج وی نیندر باہر دلیجوں
اج وی بوہے وچ اڈیک اے

ویلا مینوں کھاہدی جاوے
میرا کیہڑا ہور شریک اے

دل رووے تے اکھ نہ چووے
ایہندا ناں تے دی ڈیک اے

دیکھیں پیڑے! مُٹھ نہ اُگھڑے
تیری مُٹھ اچ میری چیک اے

رُتّاں اوہندا آل دوالا
اُنچ ہر موسم ناصر ٹھیک اے

رُکھ کے بانہہ سرہاندی سُتیا، جاگے منظر بولیاں چڑیاں
جیہڑے وی گھر رُکھ اے سگھنا، او سے ای گھر بولیاں چڑیاں

لگدائے مڑ کوئی آنہونی ایس ہوون دے نال سُولی تے
فجراں ڈیگر ایویں تے نہیں گونجاں وانگر بولیاں چڑیاں

نہ دیکھن بانہہ بیل پُچ دا، دیکھن وچ بیلارا سارا
جیہنوں سوہنے سوہنا دیکھیا، او سے اندر بولیاں چڑیاں

کڑے کاں نہیں چکّن دیندے ربا چوگ وی کیوں حصے دی
کٹاں گُو چر نال آساڈے کڑما ایہہ ڈر، بولیاں چڑیاں

اونوں کُو رب دے چھڈدا اے جی لوڑا اے ساڈے کول
لوڑوں وِدھ بھروسا دیوے سجرا لنگر بولیاں چڑیاں

بازاں کولوں کج لکائیے جند نمائی، دس نی اماں
ساہ ساہ دے وچ ماہیا ساڈا چھنکدی جھانجر بولیاں چڑیاں

لو فجراں دی سد تھواڈے کیکن بن دے نیں میں پچھیا
تانگھ اساڈی امبر، دھرتی، ست سمندر بولیاں چڑیاں

پک دینہہ سرگھی اٹھ کے تے میں اوس ایلے دا سچ اَلایا
مڑتاں ہر پک پاسیوں میرے نال برابر بولیاں چڑیاں

نیندر گنج کے رکھ لا کدھرے، رات نوں وِ دیا نہیوں کرنا
سون وسب دا چنگیوں چنگا، اٹھ کھاں ناصر بولیاں چڑیاں

بھُن کے دانے ونڈدا وانا ایں، بیجن ونڈدوں ہور ہُندوں مڑ
جھولی دے وچ گھت کے چھنڈیا ای، چھج نال چھنڈدوں ہور ہُندوں مڑ

میہنیاں دی جو بکل دے وچ دینہہ دے اولھے لگدا وانا ایں
رات نوں سرگھی کر کے جھٹ پک آپ نوں بھنڈدوں ہور ہُندوں مڑ

انج دے سجن دُنیا پاروں چھنڈے نیں جو چھڈی وانا ایں
حرص نوں بھیڑیا! مونہہ تے چنگی رکھ کے چھنڈدوں ہور ہُندوں مڑ

سوچ کے ویکھن ہور ہُندائے ویکھ کے سوچن ہور
اکھ سجاکھی نال بے دل دے موسم گنڈھدوں ہور ہُندوں مڑ

سک دا سیک نہ لبھیا تینوں تانگھ تماشیا توں کیہ جانے
چھجھی چادر وانگر جے کر آس نوں ہنڈدوں ہور ہنڈدوں مڑ

بھادیں مٹھا ہاہ پر کوئی منگر تاں ٹریا آؤندا ہاہ نا
جین تماشیا جھٹ ہک ایویں پیر نہ منڈدوں ہور ہنڈدوں مڑ

ناصر کملیا کمل سڈایا ای ٹھڈھا لوہیا گٹی جانا ایں
اگ پناں نہیں ڈھلدا کڑما تاء کے چنڈدوں ہور ہنڈدوں مڑ

تیری قسے ترا بیمار ابے جیندا اے
اک تماشا مری سرکار ابے جیندا اے

توں کھلوتی این ابے تائیں بھلا کیہندے لئی
کوئی ویڑھا ترا دیوار ابے جیندا اے؟

مینوں وینی تے چھمکدے ترے چوڑے دسیا
تیرا اندر، ترا کردار ابے جیندا اے

صبر اج آکھیا مظلوم دے بوہے جا کے
میری رعیت ترا سردار ابے جیندا اے

جیہڑی بیڑی دا وی ہے عشق مہانا، اوہندا
دیکھ لا سارا ای پروار اے جیندا اے

جے کسے در تے کوئی بیٹھا ہویا، بیٹھا اے
ایہندا مطلب اے کہ اتار اے جیندا اے

میں حیاتی نوں کوں لاڈ لڈاواں ناہر
میرے زوار دا زوار اے جیندا اے

جد ایہہ شہر گراں ہندا ہاہ
چیترا چون سماں ہندا ہاہ

ڈھوڈھ نہ مینوں میرے وچوں
توں جو ہاہیں میں تاں ہندا ہاہ

تت بھڑتھیاں قبراں اُتے
”ون“ پک ٹھڈھی چھاں ہندا ہاہ

بدل میرے مینہہ وی میرا
جد میں نیویں تھیاں ہندا ہاہ

کدی ایہہ لڑیا واندا ویلا
میری سچی بانہہ ہندا باہ

چوڑھویں دا ایہہ چن کدی تے
سگواں محمد خاں ہندا باہ

ویڑھے وچ کوئی کدھ ناہی ہندی
ویڑھا سکی ماں ہندا باہ

اج کسے نیں میرا چکھیا
جتے آکھیا 'ہاں' ہندا باہ

میں وی باہ اک شاعر اودوں
ناصر میرا ناں ہندا باہ

پاہلوں کڑمی کدھ مرنا ایں
مڑ ویڑھے دی حد مرنا ایں

ایتھوں تیکر کج اُپڑی اے
کیوں نہ مرے جد مرنا ایں

تُوں دریا دا واہندا پانی
میں کدھی دے سد، مرنا ایں

اج میں تینوں ویکھن آیاں
اج ویکھن دی حد مرنا ایں

میں ویلے دی چال آں مینوں
کر کے ویلے رد مرنا ایں

تیرا جاؤن کوئی تیرا جاؤن اے
میں رُتاں توں ودھ مرنا ایں

دیکھ لویں تُوں کنڈ کرنی ایں
دیکھ لویں میں کد مرنا ایں

توں وی پورا کوئی نہیں راہنا
میں وی ادھو ادھ مرنا ایں

میں کلے نہیں مرنا ناصر
سد مرنا ایں پدھ مرنا ایں

کون کسے دی بھکھ و نڈاوے کون و نڈاوے پیڑاں
دل دا بولا ہو نہیں سکدا، ہنج بناوے پیڑاں

تھدھا روٹی سرن نہ دیوے بلدے سیک پچاوے
رُکھ پڑکھا جُتھ کتھوں تیک لُکاوے پیڑاں

کیہ دساں میں اج کل جیہڑی جُوه دا پکھی واس
ہجر کڑاہی تائی اوتھے رُت بھناوے پیڑاں

اوتھوں اگلا پیر سفر دا، پچھلا پیر اے منزل
اکھ بڈاوے اتھرو جتھے، دل بڈاوے پیڑاں

سودے ستے نہیں تلدے پر مڑ وی عشق دوارے
آ جاوے جو نیت کے پینڈا، اوہ لے جاوے پیڑاں

دیکھ لوے بے جھٹ پک مینوں میرے کول کھلوتا
دل کلا مڑ کتھوں کتھوں لہ لیاوے پیڑاں

ہر پک ساہ جو اتھے جیندائے کھا کے اپنی کھٹی
کوئی تاں دکھ وی ہوسی جیہڑا آن مکاوے پیڑاں

رُکھ پڑھی کُکڑ کھاہدی بھوئیں پھروں نہ ناصر
خالص میرا مٹی باجھوں کون اُگاوے پیڑاں

شیشے وچ آہ جھاکا کون ایں
پک تاں میں آں دوجا کون ایں

آؤندی رُت دے گون سوادى
جاندى رُت نوں سُندا کون ایں

کم حیدے نیں قبراں وچ وی
ویلے نال اُنج بھدا کون ایں

نواں مداری نوں تماشے
اُجڑے میلے وبھدا کون ایں

ہر دُکھ نال یک سکھ ہندا اے
کلی پٹڑ نوں جدا کون ایں

حشر جیہی اوہ بے پروائی
کے نہ پچھیا کیہڑا کون ایں

جے اوہ مونہہ توں لڑ نہیں لاؤ ہندا
راتاں نوں دینہہ کردا کون ایں

بُکھا آپ نوں لبھن ٹریا
فیر پچھیا بُکھا کون ایں

جنے ساہ نین اونیاں قبریں
ایں واریں مردا کون ایں

سوُنا ادھا اُٹھنا پورا
میںوں راتیں گندا کون ایں

ناصر جان کے چُپ اے نہیں تے
جتدا کون تے ہردا کون ایں

پاٹا سین وی پک تماشا
نگا چین وی پک تماشا

کاوڑ پینی اوکھی سہی پر
سوچاں پین وی پک تماشا

موت تے میں تاں جمدیوں ہانی
اوتوں چین وی پک تماشا

بن سدئیوں کوئی ہٹ آوے تے
اوہ پرتین وی پک تماشا

لوڑے تینوں گنجن پاروں
جند ورتین وی ہک تماشنا

اپنے آپ نوں مار کے آپے
مڑ منکھین وی ہک تماشنا

یا امبروں دو پتے لتھے
فیر زمین وی ہک تماشنا

حرص مداری دے منتر دا
میں مسکین وی ہک تماشنا

ہک تماشنا آپ اے جوگی
روندی پین وی ہک تماشنا

بے ایتارے دل کھلے تے
عین یقین وی ہک تماشنا

بھکھ ہڈاؤن جے مسئلہ اے تے
بھکھ اُنین وی ہک تماشنا

شوقِ بناں ایں پوجا پُتلی
مُڑ ایہہ دین وی ہک تماشا

یار دے بوسے بہہ کے ناصر
فیر اٹھین وی ہک تماشا

مٹی جایا مٹی جوگا
کتھوں آیا مٹی جوگا

میرے کول تے میرے باجھوں
کچھ وی ناہیا مٹی جوگا

میرے جوگا وچھڑن تیرا
اتھرو ہایا مٹی جوگا

وَن گستان دا پیلیھوں بھریا
وَن دا سایا مٹی جوگا

بھوئیں نے جو وی اُگایا ناصر
یار اُگایا مٹی جوگا

خالی ہانہواں درد پھروں
سینے لاواں درد پھروں

دھرتی تے کوئی سکھ نہ دے
جے کر ماواں درد پھروں

فیر بنیرے آ بیٹھا ایں
گُوڑیا کاواں درد پھروں

جے پتھر نہیں پانی ہندا
میں مڑ آواں درد پھروں

بُخے ٹھر کے مر نہ جاؤن
جے نہ ہاواں درد پھروں

بڈھیا پپلا تیری قسمت
تیریاں چھاواں درد پھروں

دل دی بھوئیں تے ساؤل اُگدی
جدوں دُعاواں درد پھروں

راتے! کدی ایہہ تیرے تارے
چن نال ساواں درد پھروں

اج میں اپنے آپ چوں لنگھنا ایں
اج نہ راہواں درد پھروں

ڈیوے سن کے مر جاندے نیں
جدوں ہواواں درد پھروں

رہا ناصر نت چکھدا اے
کتھے جاواں درد پھروں

سر توں پیراں تیک کھلارا کر چھڈیا اے
جئے وچ ہک لیک کھلارا کر چھڈیا اے

اوہنوں ویکھ کے بولن جوگی جھہ کتھوں
اکھ کڑمی دی چیک کھلارا کر چھڈیا اے

بھاویں کوڑا اے ناں اوہندا، پر نال میرے
جس کیتا اے ٹھیک کھلارا کر چھڈیا اے

ہک دینہہ مینوں موت ملن دا دینہہ مٹھیا
اوسے ہک تریک کھلارا کر چھڈیا اے

خاکے چم دی کدھ وی کناں کو تگدی
بوہے کھلری بھیک کھلارا کر چھڈیا اے

بھونیں مٹی نوں اُنج تاں گُنج کے بیٹھی ہاہی
مٹی دے وسنیک کھلارا کر چھڈیا اے

چگدا چگدا بندہ ہتھ کھڑا باہندائے
اُنج دا حرص بریک کھلارا کر چھڈیا اے

میں اتھرو توں ڈھیر لکایا ناصر دل
دل دے ایس شریک کھلارا کر چھڈیا اے

کملا دل ہن سوچاں تک وی پنیڈا کر نہیں سکدا
سد آکھن تے پدھ بھلا مڑ کیہڑا کر نہیں سکدا

کیہ آکھاں میں وکھ کے اوہنوں شیشہ کیوں نہیں ویہندا
میں پک ویکھن جھٹ پک پچھوں دوجا کر نہیں سکدا

کندھے مونہوں نکلی اے جو گنتی بچے کھانی
کون آہندا اے انج دا کم کوئی بندہ کر نہیں سکدا

سورج دی لُوہ لے کے بھاویں جتا ودھ کھلووے
میںوں میتھوں وڈا میرا سایہ کر نہیں سکدا

میریاں واگاں دل دے ہتھیں میریاں سوچاں ہور
چاہواں وی تے سوکھے پدھ نوں رستہ کر نہیں سکدا

اپنا آپ جے ویکھوں ایں تے میریاں اکھیں ویکھ
شیشہ تینوں کسے طرحاں وی پورا کر نہیں سکدا

پیٹھوں گھتھا ”وَن“ ہک آکھے رو رو ویلے تائیں
جیہڑا کجھ میں ہاہ تُوں مینوں اُہا کر نہیں سکدا

میرے وچوں باہر کھلوتے ناصر کولوں چُکھو
میرے اندر رہ کے کڑما جھیردا کر نہیں سکدا

اُڈدی دھوڑ نوں گون توں پاہلوں
ہو جانا میں ہون توں پاہلوں

کدھ وی چھت دے بھار دی سیری
بن توں چکھے چون توں پاہلوں

ہوون مینوں نت دسدائے
کچھ تاں ہندائے ہون توں پاہلوں

چکھے اکھ تماشا کر دی
دل روندائے رون توں پاہلوں

پتھر ورگا ہایا اتھرو
کڑما پانی ہون توں پاہلوں

دل دی کاوڑ سوچی ناہیا
مل کے اتھرو دھون توں پاہلوں

سے چر زت کھلوندا ناہر
کھلا بوہا ڈھون توں پاہلوں

توں ہر جانا ای مڑ نہ آکھیں
میں مر جانا ای مڑ نہ آکھیں

میرے اندر جھات نہ پاویں
جے گھر جانا ای مڑ نہ آکھیں

توں ہاسے نال بھاویں آکھیا
میں کر جانا ای مڑ نہ آکھیں

عقلے! اُنج توں ہٹکی رکھیں
میں پر جانا ای مڑ نہ آکھیں

ایس ظلم تے مان اے تینوں
میں جَر جانا ای مڑ نہ آکھیں

ویلے دی جے مُٹھ اُگھڑ گئی
توں ڈر جانا ای مڑ نہ آکھیں

میںوں وچوں جے کڈھیو ای
منظر جانا ای مڑ نہ آکھیں

راتے! میںوں ساؤن نہ دیویں
چن ٹھر جانا ای مڑ نہ آکھیں

توں آکھیں تے آجانا میں
اودر جانا ای مڑ نہ آکھیں

پتھرا! دُب کے توہیوں ای مرنا ایں
لکھ تَر جانا ای مڑ نہ آکھیں

جے نہ چنگا پتر جمیوں ای
اوتر جانا ای مڑ نہ آکھیں

نیو نیس تھارے اج لگدا اے
مینہ ورھ جانا ای مڑ نہ آکھیں

اکھ توں اتھر سوچ کے منگیں
دل گھر جانا ای مڑ نہ آکھیں

رات دا حال جے پچھ بیٹھوں تے
نیندر جانا ای مڑ نہ آکھیں

”میں“ نوں چاء کے بھونیں تے ٹرنا ایں
نگھر جانا ای مڑ نہ آکھیں

مینوں مار کے گنج لویں میں
کھلر جانا ای مڑ نہ آکھیں

سولی دا سد سنن توں پاپوں
ناصر جانا ای مڑ نہ آکھیں

اے نہیں بھوکن کتے چھڈیا اے کدائیں کوئی چور ودا اے
اے نہیں باہک دا سکھ شہوتا نہیرے وچ کوئی ہور ودا اے

اے ایہہ بال کھڈونے منگدائے بالڑی منگدی ونگاں چٹی
اے دعا دی وٹک پتا نہیں دل دے ویرھے شور ودا اے

مندر دی ہر ٹلی گھڑکی اجن مستیں بانگ نہیں آئی
اے نہیں سسی کچھ اکیا چیتا پت بھنچور ودا اے

اے نہیں تاہنگ بھروسے جوگی اے نہیں رنگاں مورت جاچی
اے ہنیرا کورا کاگت اُنجے نواں نکور ودا اے

اے نہیں منظر پورا ناصر رات ہنیری جگنو کوئی نہیں
گھپ ہنیرے جنگل دے وچ کمللا نچدا مور ودا اے

پڑھنے والے نور ہیں سدا راہنڈاے
دانا مڑوی جی سدا راہنڈاے

ISBN 978-969-7863-42-6

Sulaikh